

ליד שולחן-העץ, בין אגרטלים ופסלונים - המארחת הזוהרת

פינת-המנוחה

על הספה מתפרקת דליה מיום מעי ייף. הקהל על החוף אינו מאפשר לה לצאת מן הבית, מבקש ממנה אוטוגרפים. אני מסתגרת אצל אמי כשאני באה לישראל, אומרת דליה. "מסרתי העיקרית: מנוחה."

הוא יוקדש, בעוד שנה, אך ורק לאמה ולאחיה. דליה עצמה מתעדת להקים לעצמה חוויה, ליד ביתה של משפחת לוינבוק. יהיה זה מיבנה מפואר - המשולב, אומנם לבית הנוכחי. אני אמלא אותו בריי-הוט בסיגנון קאליפורני, עם המון כורסות רחבות, אח, מוזאיקה על הקירות ובאר, חולמת דליה כשעיניה נוצצות. "יהיה שם סאלון גדול, חדר-אוכל, חדר-הלבשה-ואיפור, ספרייה, חדר-משחקים, דירה לעוזרת - ושני חדר-ילדים." לשני הילדים שדליה מקוה שיהיו לה - על כך לא ענתה השחקנית. אולם עד שיעמוד ארמונה, נדע על כך, אולי הבנייה, מכל מקום, תתחיל בינואר 1969.

לגור בפרטיות - מבלי להיכנס האחד לתוך העצבים של היתר. יתר-על-כן: גם אחיה של דליה, הצנתן יוסף לוינבוק, ואשתו - דליה לוינבוק - נערת-ניסן של העולם הזה - גרים במקום. "אני מתבודדת פה, נשארתי תמיד בבית, כשאני בישראל, אומרת דליה. היום, כש-יצאתי לנהריה, היה בהתחלה הכל בסדר. אבל תוך-זמן קצר ניגשו שניים וביקשו אוטוגרפים - ואז התחילה ההמולה ו-ברחתי לבית שלי."

בו היא מבלה כל רגע פנוי, בין סרט לסרט, בו היא שוקטת ואוספת כוח. הבית הוא רגיל בהחלט. הוא מתוכנן כך שיהיה מודרני ופונקציונאלי - ושהיה קל לנקות אותו, הסבירה דליה, השבוע. יש בו סאלון רחב-מידות, המשולב בחדר-האוכל. שולחן-קפה ענק ולבן שולט בכיפה. גם הספה היא רגילה בהחלט - אך נוחה. מירפסת נהדרת ושקפת אל הים וממלאה את החדר כולו שלוה. המיטבה המסודר והנקי, שכל חפציו מסודרים לאורך הקירות, הוא דוגמא של פונקציונאליות טוב-יטעם.

★ ★ ★
ל א יהיה זה ביתה היחיד או הסופי של דליה לביא בארץ.

★ ★ ★
שלושה חדר-ימינות קטנים מאפי שרים לדליה, לילדה ולסבתא לוינבוק

ול הים יושבת דליה בשעת-דימומים, כשהשמש שוקעת באופק. פניה משתנות כשהיא לישראל. כאן היא מפיגה את המתח היומיומי שלה.